

Ministeren for offentlige Arbejder (*Thomas Larsen*): Jeg takker den ærede Ordfører (P. T. Nielsen) og det ærede Udvalg for den Tilslutning, som Udvalgets Flertal og den ærede Ordfører have givet det foreliggende Forslag. Jeg finder ikke Anledning til at bruge mange Ord, men skal dog gøre et Par korte Bemærkninger til det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Bang) og til det ærede Medlem, der nu sidst talte (J. Andersen). Naar jeg siger, at jeg kun vil gøre et Par korte Bemærkninger til det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds, vil jeg gerne med det samme forvare mig imod at blive misforstaaet. Jeg holder ikke af under en Sags Behandling i al Almindelighed at tale mange overflødige Ord, og ved de to foregaaende Behandlinger af Sagen har det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds paa Grund af de, som han syntes, korte Henvendelser, jeg har rettet til ham, beskyldt mig for at optræde overfor ham med en vis Nonchalance. Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem, at det er en ren og skær Misforstaaelse. Jeg har i al Almindelighed megen Respekt for mine Modstandere, ogsaa for det ærede Medlem, og det kunde ikke falde mig ind at behandle hans Udtalelser hverken med Skødesløshed eller Ligegyldighed; paa ingen mulig Maade. Naar jeg imidlertid kun har rettet nogle korte Bemærkninger overfor hans mange Ord og ogsaa kun agter at gøre det i Aften, er det, fordi der er saa langt mellem det ærede Medlem og mig. Vi staa saadan, at det er ligesom vi forsøge at raabe til hinanden hver fra sin Side af Jordkloden, saa en virkelig frugtbringende Forhandling ikke kan komme i Stand mellem os ud fra de to aldeles modsatte Standpunkter, vi staa paa. Derfor har jeg anset det for ørkesløst at optage en virkelig indgaaende Debat med det ærede Medlem. Det ærede Medlem er jo berettiget til at have sin Opfattelse, og han forsømmer jo heller ikke at fremsætte denne med de allerstærkeste Ord, Sproget rummer, og hans Udtalelser i Aften mod selve Lovforslaget have heller ikke været af en mildere Beskaffenhed end de Udtalelser, han har fremsat ved de to foregaaende Behandlinger her i dette Ting; tværtimod, de have været endnu yderligere skærpede og tilspidsede.

Men det ærede Medlem opholdt sig jo for en meget stor Del ved en Kritik af Landstingets Betænkning, en Kritik, som jeg i øvrigt ikke skal imødegaa og kun derom sige, at det, som dog fremgaar af

denne Betænkning, er dette, at et Flertal af Landstinget har været inde paa den samme Betragtning som et Flertal i Folketinget, at hvis man vil til en nogenlunde rimelig Forrentning af den Anlægskapital, som sidder i vore Statsbaner, er det nødvendigt at gaa til en Takstforandring, Med hvilke Motiver man saa i øvrigt begrundet dette, ja, det er en anden Sag, som de forskellige Mennesker kunne se forskelligt paa, men det, som er Kærnen, er dette, at Landstingets Flertal har vist den samme Stemning overfor selve Sagen i det hele og store. Overfor Nødvendigheden af at gaa til en Takstforhøjelse vilde det ærede Medlem sige, at denne Takstforhøjelse, som vi nu gaa til at gennemføre, i Virkeligheden er en Plyndring af Befolkningen, der rammer i Flæng. Mindre end en Plyndring kan ikke gøre det i det ærede Medlems Mund. Nej, jeg vil sige til det ærede Medlem, at det er min Opfattelse, at det at foretage en rimelig Forhøjelse af vore i Forvejen saa lave Jernbanetakster saa langt fra er nogen Plyndring, at det tværtimod forekommer mig at være en Retfærdighedshandling mod Befolkningen i det hele og store. Som jeg tidligere har udtalt — jeg skal ikke opholde mig med at gentage det udførligt — er Forholdet efter min Opfattelse det, at det vil være ganske uretfærdigt at lade den Del af Befolkningen, som ikke rejser eller som kun meget sjældent rejser, gennem deres Skatter, direkte eller indirekte, bære en Del af de Udgifter, som paaføres Statskassen, fordi Jernbanetaksterne ere for lave. Det forekommer mig at være i højeste Grad uretfærdigt, og denne Uretfærdighed bødes der paa ved at lade dem, som rejse paa Jernbanerne, betale rimeligt. Naar dertil kommer, at man fra Statens Side nu gennem flere Aar har søgt saa godt, som man har kunnet, og med større Bekostninger, end Statsbanerne have Raad til — deraf kommer det ringe Driftsudbytte —, at imødekomme Befolkningens Krav med Hensyn til gode Vogne, elektrisk Belysning og de Bekvemmeligheder, som Befolkningen sætter Pris paa og med Rette ønsker, forekommer det mig, at saa maa ogsaa de, som benytte sig af disse Bekvemmeligheder, som Staten stiller til Raadighed for de rejsende, betale noget mere derfor.

Naar det ærede Medlem endvidere sagde, at dette vilde blive en dyr Lov for Befolkningen, vil jeg kun dertil sige, at det ærede Medlem kan jo ikke være uvidende om, at vi til Trods for den For-